

Sygn. akt VII U 1301/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Roslan-Karasińska

Protokolant: praktykant Magdalena Wójcicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 października 2018 r. w Warszawie

sprawy A. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania A. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 19 lipca 2017 r. znak:(...)

- zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 19 lipca 2017 r. znak: (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującemu A. W. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem od daty złożenia wniosku (26 kwietnia 2018 roku) do dnia 31 marca 2019 roku.

UZASADNIENIE

A. W. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 19 lipca 2017 r. znak: (...) na podstawie której odmówiono mu prawa do renty. Odwołujący zarzucił skarżonej decyzji naruszenie przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o emeryturach i rentach z ubezpieczenia społecznego oraz ustawy wypadkowej i wniósł o zmianę decyzji poprzez przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu odwołania A. W. wyjaśnił, że organ rentowy błędnie przeprowadził postępowanie w niniejszej sprawie, co doprowadziło do wydania wadliwej decyzji. Odwołujący wskazał, że zaskarżona decyzja nie zawiera podstawy prawnej ani

w rzeczywistości żadnego uzasadnienia, lecz jedynie odwołanie się do orzeczenia komisji lekarskiej, która również nie odnosi się ani do jego wniosku, ani też do wszystkich istotnych kwestii podniesionych złożonym przez niego sprzeciwie. Zaznaczył przy tym, że wskazywał na konkretne problemy zdrowotne, co zostało też potwierdzone dokumentacją medyczną

i dotyczącą rehabilitacji, która trwa od dłuższego czasu i nie przynosi wymiernych efektów. W ocenie odwołującego nadal są wykazane schorzenia, w tym te odniesione podczas wypadku przy pracy, które powodują, że nie może pracować w dotychczas wykonywanym zawodzie. Organ rentowy pominął natomiast całkowicie jego twierdzenia o jego dolegliwościach, a także dokumentację medyczną obrazującą poważne dolegliwości co do barków i kolan. Ponadto

organ rentowy całkowicie pominął okoliczność jego pracy i nie odniósł się do niej, mimo, że z dokumentacji wynika czym się zajmuje i jakie ma dolegliwości (odwołanie k. 2-3 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 7 września 2017 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.** wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie organ rentowy powołał się na treść przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowej wskazując, że odwołujący w toku postępowania został skierowany na badanie do komisji lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 13 lipca 2017 r. uznała, że nie jest niezdolny do pracy. W oparciu o to orzeczenie oraz powołane przepisy skarżoną decyzją odmówiono odwołującego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odpowiedź na odwołanie k. 4 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący się A. W. urodził się w dniu (...) Od 1 stycznia 1997 roku prowadzi działalność gospodarczą – warsztat, w ramach którego zajmuje się mechaniką pojazdową. Odwołujący wcześniej prowadził działalność ze współnikiem pod firmą (...) Spółka cywilna J. K. A. W.. Od 1 kwietnia 2009 r. odwołujący prowadzi samodzielnie działalność pod firmą (...) (zeznania A. W. k. 72 a.s.; zaświadczenie wpisie do ewidencji działalności gospodarczej z 12.12.2003 r. – akta odszkodowawcze ZUS tom I; zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej z 10.03.2009 r. – akta odszkodowawcze ZUS tom III).

W okresie od 9 stycznia 2008 r. do 31 marca 2009 r. oraz od 13 lutego 2014 r. do 31 maja 2016 r. odwołujący był zarejestrowany w Urzędzie Pracy (...) W. jako bezrobotny, w tym w okresie od 23 kwietnia do 22 października 2008 r., od 21 lutego do 31 grudnia 2014 r. oraz od 1 stycznia do 20 lutego 2015 r. z prawem do stypendium oraz w okresie od 23 kwietnia do 22 października 2008 r. i od 21 lutego 2014 r. do 20 lutego 2015 r. z prawem do zasiłku (odpowiednio 100% i 120%) (zaświadczenia z UP (...) W. k. 15-16 a.r.).

Odwołujący dwukrotnie uległ wypadkowi na skutek którego doznał urazu prawej nogi. Pierwszy wypadek miał miejsce w dniu 16 października 2004 r. Odwołujący wychodząc z samochodu potknął się i upadł na asfaltową jezdnię, w wyniku czego doznał urazu kolana prawej nogi. Zdarzenie nie zostało jednak uznane za wypadek przy pracy z uwagi na fakt, że odwołujący w tym czasie nie podlegał ubezpieczeniom społecznym Do kolejnego wypadku doszło w dniu 27 października 2009 r., podczas wykonywania pracy w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. W tym dniu odwołujący naprawiał samochód w miejscu zamieszkania klienta. Do wypadku doszło, gdy odwołujący po zdjęciu głowicy silnika chciał położyć ją na znajdującym się za samochodem stole. Wówczas odwołujący zahaczył nogą o wystający krawężnik i upadł na betonowy wjazd. Na skutek wypadku odwołujący doznał urazu w postaci wieloodłamowego złamania rzepki prawej. Powyższe zdarzenie zostało uznane za wypadek przy pracy, u odwołującego stwierdzono 7% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu i miał z tego tytułu przyznane jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy (akta odszkodowawcze ZUS tom I i II – oświadczenia, protokoły przesłuchania, karta rejestracyjna-ambulatoryjna, zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej z 12.12.2003 r., informacja z ZUS z dnia 03.03.2005 r.; akta odszkodowawcze ZUS tom III – oświadczenia, opis wypadku, historia choroby, zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej z 10.03.2009 r., orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, decyzja ZUS z 01.09.2010 r.).

W dniu 26 kwietnia 2017 r. A. W. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziale w W. wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy

z ogólnego stanu zdrowia lub w związku z wypadkiem przy pracy. W związku ze złożeniem wniosku odwołujący został skierowany na badanie lekarskie do lekarza orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 8 czerwca 2017 r. stwierdził, iż nie jest on niezdolny do pracy.

Po wniesieniu sprzeciwu od powyższego orzeczenia odwołujący został skierowany do komisji lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 13 lipca 2017 r. również uznała, że nie jest on osobą niezdolną do pracy. W oparciu o powyższe orzeczenie komisji lekarskiej ZUS(...) Oddział

w W. wydał w dniu 19 lipca 2017 r. decyzję znak: (...) na podstawie której odmówił A. W. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z uwagi na brak tej niezdolności (wniosek o rentę z załącznikami k. 1-16 a.r., orzeczenia lekarza orzecznika ZUS k. 17 a.r. i komisji lekarskiej ZUS k. 20 a.r., informacja o wniesieniu sprzeciwu – dokumentacja lekarska k. 35 a.r., decyzja ZUS z 19.07.2017 k. 29 a.r.).

A. W. odwołał się od powyższej decyzji inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie k. 2 a.s.).

W oparciu o dokumentację medyczną i opinie biegłych sądowych Sąd ustalił,

że odwołujący leczył się z powodu urazu kolana prawej nogi doznanego na skutek wypadku

z dnia 16 października 2004 r., początkowo miał wówczas założony opatrunek gipsowy,

a następnie był leczony operacyjnie w dniu maju 2005 roku; wówczas wykonano artroskopię prawego stawu kolanowego. Wówczas rozpoznano m. in. uszkodzenie łąkotki przysrodkowej oraz uszkodzenie więzadła krzyżowego przedniego kolana prawego. W związku z wypadkiem jakiemu uległ w dniu 27 października 2009 r. oraz przebyłym złamaniem rzepki prawego stawu kolanowego odwołujący był leczony operacyjnie – wykonano otwarte nastawienie złamania i zespolenie poprzęgiem Webera. Od tego czasu utrzymują się dolegliwości bólowe stawu o stopniowym nasileniu. W badaniu USG stawów kolanowych z lutego 2016 r. stwierdzono cechy nasilonych zmian zwyrodnieniowych prawego stawu kolanowego

z rozluźnieniem (...) i mniejsze zmiany zwyrodnieniowe lewego stawu kolanowego,

płyn w kolanie. W badaniu RTG stawów kolanowych ze stycznia 2017 r. stwierdzono nasilone zmiany zwyrodnieniowe prawego kolana, stan po zespoleniu rzepki poprzęgiem Webera i brak zrostu złamania rzepki. Leczenie rehabilitacyjne nie przyniosło efektów, odwołujący porusza się z utykaniem na prawą kończynę dolną. Ponadto odwołujący leczył się również z powodu przewlekłych dolegliwości lewego stawu barkowego od około 2-3 lat.

W badaniu RTG z września 2015 r. stwierdzono zaawansowane zmiany zwyrodnieniowe stawu barkowo-obojęzycznego i ramienno-łopatkowego, natomiast w badaniu USG lewego stawu barkowego z listopada 2015 stwierdzono masywny wysięk w stawie, cechy konfliktu podbarkowego, cechy częściowego uszkodzenia stożka rotatorów potwierdzone badaniem RTG z maja 2018 r. U odwołującego występuje ograniczenie ruchu barku lewego z zespołem bólowym (dokumentacja medyczna odwołującego – 6-18 a.s., k. 20-27 a.s., k. 30-31 a.s.,

k. 35 a.s.; akta odszkodowawcze ZUS tom I-III; opinia biegłego ortopedy K. K. k. 42 a.s.; opinie biegłego ortopedy M. G.: główna k. 76-78 a.s.

i uzupełniająca k. 97 a.s.).

W ocenie biegłego ortopedy K. K. obecny stan zdrowia odwołującego się kwalifikuje się do orzeczenia częściowej niezdolności do pracy od dnia złożenia wniosku rentowego, tj. 26 kwietnia 2017 r. na okres do 31 marca 2019 r. W ocenie biegłego głównym powodem częściowej niezdolności do pracy jest zaawansowana choroba zwyrodnieniowa prawego kolana, do którego przyczynił się uraz z dnia 27 października 2009 r.

Biegły wskazał, że funkcja prawego stawu kolanowego może się poprawić po ewentualnej całkowitej protezoplastyce stawu i co najmniej 6-miesięcznej rehabilitacji pooperacyjnej.

Z kolei w ocenie biegłego M. G. odwołujący się jest częściowo niezdolny

do pracy od daty złożenia wniosku o rentę do 31 marca 2019 r., a powodem niezdolności

do pracy jest dysfunkcja chodu i ograniczenie sprawności kolana prawego spowodowane zmianami zwyrodnieniowymi pourazowymi. Zmiany te są spowodowane wypadkiem przy pracy z dnia 16 października 2004 r. oraz z dnia 27 października 2009 r. Dodatkowo biegły wskazał, że występują zmiany zwyrodnieniowe barku

lewego powodujące ograniczenia zakresu ruchu o około $\frac{3}{4}$ i osłabienie siły mięśniowej. Zdaniem biegłego biorąc pod uwagę upośledzenie sprawności lewej kończyny górnej i prawej kończyny dolnej nie może wykonywać zawodu mechanika samochodowego, w tym samodzielnie, osobiście wykonywać czynności związanych z naprawą pojazdów (opinia biegłego ortopedy K. K.

k. 42 a.s., opinie biegłego ortopedy M. G.: główna k. 76-78 a.s. i uzupełniająca k. 97 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie wymienionych wyżej dowodów, obejmujących przede wszystkim dokumentację medyczną odwołującego, kadrową i rentową, a także zeznania odwołującego. Dowody z dokumentów, mając na względzie charakter sprawy, zostały uwzględnione w szczególności w zakresie obrazującym przebieg

i stan schorzeń odwołującego i jako podstawa analizy danych przez biegłych sądowych w tym zakresie i niekwestionowane przez strony zostały w całości zaliczone na poczet materiału dowodowego. Ponadto Sąd uwzględnił – jako niekwestionowane i przekonujące – dokumenty świadczące o wykonywaniu przez odwołującego działalności gospodarczej oraz rejestracji w Urzędzie Pracy. Sąd dał również wiarę w całości zeznaniom odwołującego A. W. w zakresie, w jakim były one zbieżne z informacjami z dokumentów i potwierdzały fakt doznania przez niego w przeszłości urazów, a także prowadzenia działalności gospodarczej z zakresu naprawy i mechaniki samochodowej.

Sąd oparł się również na opiniach biegłych sądowych z zakresu ortopedii. Zdaniem Sądu opinie te zostały sporządzone zgodnie z wymogami fachowości, były jednoznaczne

i zawierały dokładną analizę stanu zdrowia odwołującego w kontekście zdiagnozowanych u niego schorzeń, historii choroby i leczenia wynikającej z dokumentów medycznych oraz posiadanych przez niego możliwości wykonywania czynności zgodnie z kwalifikacjami, tym samym były one były wartościowe dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Biegli jasno przedstawili swoje wnioski co do oceny zdolności odwołującego do pracy i uzasadnili swoje stanowisko, a dodatkowo wnioski płynące z obu wskazanych opinii były spójne i w pełni pokrywały się, jeśli chodzi o odpowiedź na postawione przez Sąd pytania.

Mając na względzie powyższe Sąd nie znalazł podstaw do tego, aby kwestionować walor dowodowy powyższych opinii, w tym również aby dopuszczać kolejną opinię zgodnie z wnioskiem organu rentowego. Sąd zważył przy tym, że to właśnie z inicjatywy dowodowej organu rentowego który podnosił zastrzeżenia do powyższych opinii powołując się przy tym na stanowisko Przewodniczącego Komisji Lekarskich ZUS (k. 105-106 a.s., k. 49-50 a.s., k. 86-87 a.s.) dopuszczono, oprócz opinii biegłego sądowego K. K. jako pierwszej sporządzonej w niniejszej sprawie, dodatkowo opinię biegłego M. G. oraz opinię uzupełniającą tego biegłego. Opinie te były zbieżne, a biegli po analizie dokumentacji medycznej odwołującego oraz jego badaniu przedmiotowym, z uwzględnieniem posiadanych przez niego kwalifikacji i wykonywanej działalności zarobkowej, sformułowali tożsame wnioski co do jego stanu zdrowia. W tych okolicznościach w ocenie Sądu nie zachodziła konieczność uzupełnienia materiału dowodowego poprzez dopuszczenie kolejnej, trzeciej opinii biegłego ortopedy.

Mając na względzie powyższe Sąd uznał zgromadzony w sprawie materiał dowodowy za kompletny i wystarczający do jej rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie A. W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 19 lipca 2017 r. znak: (...) było zasadne.

Spór w niniejszej sprawie koncentrował się wokół odmowy przyznania odwołującemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Odwołujący wnioskiem z dnia 26 kwietnia 2017 r. domagał się przyznania mu prawa do ww. świadczenia w związku ogólnym stanem zdrowia lub w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 27 października 2009 r. Odmawiając mu prawa do świadczenia na podstawie skarżonej decyzji organ rentowy oparł się

na przepisach ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1376 – dalej jako ustawa wypadkowa), wskazując, że komisja lekarska ZUS nie uznała go za osobę niezdolną do pracy. Jednocześnie ZUS nie kwestionował samego faktu zakwalifikowania zdarzenia

z dnia 27 października 2009 r. jako wypadku przy pracy ani też innych przesłanek koniecznych do uzyskania przewidzianego w powyższej ustawie świadczenia rentowego.

W konsekwencji powyższego oś sporu skupiła się na ustaleniu, czy odwołujący jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 27 października 2009 r., czy też nie.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy wypadkowej ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta

z tytułu niezdolności do pracy. Dla przypomnienia, za wypadek przy pracy, w myśl art. 3 ust. 3 pkt 8 ww. ustawy uważa się również nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w okresie ubezpieczenia wypadkowego z danego tytułu podczas wykonywania zwykłych czynności związanych z prowadzeniem działalności pozarolniczej w rozumieniu przepisów o systemie ubezpieczeń społecznych. Natomiast

w myśl art. 17 ust. 1 ustawy wypadkowej przy ustalaniu prawa do renty z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości świadczenia oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1270) z uwzględnieniem przepisów ustawy wypadkowej.

Dokonanie oceny niezdolności do pracy ubezpieczonego powinno nastąpić

przy uwzględnieniu regulacji art. 12 ustawy emerytalnej, zgodnie z treścią którego niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu

bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu. Przepis art. 12 ust. 2 i 3 ustawy emerytalnej rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy - całkowitą i częściową.

W myśl ww. przepisów osobą częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Przesłanka niezdolności do jakiejkolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu.

Zgodnie natomiast z art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej przy ocenie stopnia i trwałości

tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lipca 2012 r., II UK 336/11, LEX nr 1219508).

Ocena niezdolności do pracy w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania zatrudnienia wymaga z reguły wiadomości specjalnych. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych dotyczących prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, do dokonywania ustaleń w zakresie oceny stopnia zaawansowania chorób oraz ich wpływu na stan czynnościowy organizmu, uprawnione są osoby posiadające fachową wiedzę medyczną, a zatem okoliczności tych można dowodzić tylko przez dowód z opinii biegłych sądowych, zgodnie z treścią art. 278 k.p.c.

Opinia biegłego ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego materiału dowodowego wtedy, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. Dlatego też opinie sądowo - lekarskie sporządzone w sprawie przez lekarzy specjalistów, mają zasadniczy walor dowodowy dla oceny schorzeń ubezpieczonego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z 11 lutego 2016 r., III AUa 1609/15).

Mając na względzie powyższe Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe z uwzględnieniem dokumentacji medycznej odwołującego oraz jej analizę dokonaną przez biegłych sądowych z zakresu ortopedii. Wynikiem tych ustaleń było stwierdzenie, że A. W. jest częściowo niezdolny do pracy od dnia złożenia wniosku o rentę (tj. 26 kwietnia 2017 r.) do dnia 31 marca 2019 r. z przyczyn ortopedycznych. Dokonana przez biegłych ocena stanu zdrowia odwołującego w kontekście zdiagnozowanych u niego schorzeń oraz przy uwzględnieniu posiadanych przez niego kwalifikacji

i wykonywanego zawodu była zbieżna i jednoznaczna. Biegli wskazali, że przyczyną niezdolności jest dysfunkcja chodu oraz ograniczenie sprawności prawego kolana spowodowana zmianami zwyrodnieniowymi, byli również zgodni co do tego, że zmiany zwyrodnieniowe mają charakter znaczny i zostały wywołane w przebiegu urazów, jakim uległ w dniu 15 października 2004 r. oraz następnie w czasie wypadku przy pracy z dnia

27 października 2009 r. Sąd miał przy tym również na względzie wskazania biegłych co do ewentualnej konieczności podjęcia przez odwołującego leczenia operacyjnego (protezooplastki) stawu prawego kolana oraz długotrwałej rehabilitacji. Dodatkowo

u odwołującego od 2-3 lat stwierdza się zmiany zwyrodnieniowe barku lewego powodują upośledzenie sprawności tej kończyny w zakresie ruchomości i osłabienia siły mięśniowej. Sąd podzielił powyższe wnioski i oceny biegłych, gdyż znajdują one potwierdzenie

w przedłożonej dokumentacji medycznej odwołującego, w szczególności w zestawieniu badań RTG i USG stawów kolanowych i barkowych z lat 2015-2018, w wyniku których stwierdzono istotny stopień zmian zwyrodnieniowych zarówno w obrębie kolana prawej nogi, jak i lewego stawu barkowego. Efektem tych schorzeń jest ograniczenie ruchomości obu narządów ruchu, który nie pozostaje bez znaczenia dla możliwości wykonywania przez odwołującego pracy zarobkowej, a przede wszystkim pracy w zawodzie mechanika samochodowego, który to zawód odwołujący wykonuje od 20 lat. Zdaniem Sądu stwierdzone u odwołującego schorzenia oraz stopień naruszeń sprawności organizmu jakie wywołują prowadzą do wniosku, zgodnie z którym nie może ich wykonywać w sposób sprawny i nie powodujący dalszego rozwoju schorzeń. Rodzaj pracy wykonywany przez odwołującego niewątpliwie wiąże się z wysiłkiem fizycznym, dźwiganiem, podnoszeniem czy też przebywaniem w pozycji wymuszonej przez dłuższy czas, co w przypadku odwołującego jest przeciwwskazane.

Sąd miał na uwadze podnoszone przez organ rentowy zastrzeżenia do opinii.

Powołując się na stanowisko Przewodniczącego Komisji Lekarskich ZUS organ rentowy wskazywał, że nie zgadza się z przyjętą przez biegłych oceną stanu zdrowia. Ustosunkowując się do opinii Przewodniczący KL ZUS powoływał się na okoliczność dalszej aktywności zawodowej odwołującego po wypadku bez zmiany profilu działalności oraz odmienną ocenę dysfunkcji stawu kolanowego prawego; w jego ocenie jest ona nieduża, natomiast deficyt

w zakresie zgięcia i wyprostu stawu powodująca utykanie przy chodzeniu może ewentualnie uzasadniać częściową niezdolność do pracy z ogólnego stanu zdrowia. Sąd nie zgodził się jednak z powyższymi zastrzeżeniami. Stanowisko Przewodniczącego (...) nie uwzględnia przy ocenie stanu zdrowia odwołującego aktualnych wyników badań RTG i USG stawów kolanowych z których wyraźnie wynika progresja zmian zwyrodnieniowych oraz ich istotny stopień zaawansowania, co przekłada się m. in. na ograniczenie ruchomości prawej kończyny dolnej, po drugie zaś stanowisko to w ogóle nie odnosi się do schorzenia stawu barkowego, które biegli wskazywali jako współwystępujące i mające znaczenie dla oceny zdolności odwołującego (lub jej braku) do wykonywania pracy zgodnie z kwalifikacjami. Odnosząc się natomiast do kwestii kontynuowania przez odwołującego działalności wskazać należy,

że czym innym jest możliwość kontynuowania konkretnego zatrudnienia (lub innej działalności zarobkowej), a czym innym szersza ocena stwierdzająca brak niezdolności do pracy, która nie odnosi się do jednego stanowiska pracy lecz do pracy zgodnej ze wszystkimi posiadanymi kwalifikacjami i z pełnym wykorzystaniem posiadanych możliwości (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 8 grudnia 2017 r., III AUa 83/17). W opinii uzupełniającej biegły ortopeda M. G. wskazał, że odwołujący nie ma przeciwwskazań do wykonywania działalności gospodarczej o profilu naprawa i eksploatacja pojazdów samochodów, ale nie może samodzielnie wykonywać osobiście czynności związanych z naprawą pojazdów, który to rodzaj pracy mając na względzie przebieg zatrudnienia odwołującego

w ocenie Sądu należy uznać za główną kwalifikację zawodową. Dodatkowo należy zaznaczyć, że wykonywanie działalności gospodarczej przez odwołującego po 2009 roku nie miało charakteru ciągłego, gdyż w okresie od 13 lutego 2014 r. do 31 maja 2016 r. był zarejestrowany w Urzędzie Pracy (...) W. jako bezrobotny, co w ocenie Sądu częściowo koresponduje z progresją zmian zwyrodnieniowych narządów ruchu diagnozowanych badaniami RTG i USG wykonywanymi na przełomie 2015 i 2016 roku.

Zważyć należy, że opinia biegłego ma na celu ułatwienie sądowi rozeznanie i zrozumienie dziedziny (rozstrzyganej kwestii) wymagającej wiadomości specjalnych. W tym znaczeniu biegły jest pomocnikiem sądu, jednakże prezentuje własne stanowisko w kwestii, którą sąd rozstrzyga. Biegły zachowuje niezawisłość co do merytorycznej treści opinii, co zapewnia prawidłową rolę tej opinii w postępowaniu sądowym. W niniejszej sprawie biegli dysponowali przedłożoną przez odwołującą dokumentacją z ośrodków medycznych, w których się leczyla, a także wynikami przeprowadzonych przez nich badań. W takim wypadku sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeśli jest ona prawidłowa i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 18 września 2014 r., I UK 22/14; 24 czerwca 2015 r., I UK 345/14; 7 stycznia 1997 r., I CKN 44/96, niepubl.; także wyrok Sądu Apelacyjnego w S. z dnia 14 września 2017 r. III AUa 258/17).

Konsekwencją powyższego było stwierdzenie, że stan zdrowia A. W. uzasadnia uznanie go za osobę częściowo niezdolną do pracy. Przyczyną tej niezdolności jest dysfunkcja narządów ruchu wywołana zmianami zwyrodnieniowymi prawego stawu kolanowego w następstwie urazu doznanego w wypadku przy pracy z dnia 27 października 2009 r., jak również pogarszający się stan lewego stawu barkowego. Schorzenia te w ocenie Sądu mają znaczny, negatywny wpływ na możliwość wykonywania przez odwołującego pracy mechanika zawodowego, a tym samym zasadne jest przyjęcie, że jest on istotnie ograniczony do wykonywania pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami. Sąd miał przy tym wskazania biegłych co do zasadności orzeczenia częściowej niezdolności do pracy na okres od 26 kwietnia 2017 r. do 31 marca 2019 r.

Z tych też względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 orzekł co do istoty sprawy i zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w ten sposób, że przyznał odwołującemu się prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na powyższy okres zgodnie z sentencją wyroku.

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi ZUS.